

HETTY LUITEN WRAAK

Het lijkt een
perfect huwelijk,
maar schijn
bedriegt...

Hetty Luiten

WRAAK

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Goedenavond, daar ben ik eind...’ riep Rein direct bij binnenkomst in de huiskamer terwijl hij joviaal en breeduit zwaaide met zijn armen. Een eenpersoonsstorm die niet ongezien of ongehoord terug kon komen van zijn werk. Deze keer echter onderbrak hij zichzelf direct. ‘O, hebben we bezoek?’

Paula kon een inwendige grimas nauwelijks onderdrukken. Typisch Rein, zo kwam hij bijna altijd thuis. Meteen beginnen te roepen zonder te kijken of zij er eigenlijk wel was of wat ze aan het doen was. Maar misschien was dat hartelijke gedrag wel een vorm van verontschuldiging omdat hij alweer te laat thuiskwam? Dan had hij misschien toch nog ergens een geweten...

‘Hallo!’ lachte Rein warm naar het jonge meisje terwijl hij de huiskamer in liep en met uitgestoken hand naar de bank toe kwam.

Paula zag de gelaatsuitdrukking van haar jeugdige gast verschieten en ging alvast in de startblokken om haar te hulp te komen.

‘Is dat hem?’ siste het meisje in paniek en ze trok geschrokken haar knieën op. Ze sloeg haar armen eromheen en kroop zo mogelijk nog verder weg in het hoekje van de bank. Haar ogen schoten verwilderd van de een naar de ander, waarna ze haar gezicht verborg tussen haar benen. Haar hele houding straalde doodsangst uit.

Rein keek verbaasd van het meisje naar Paula, zijn vrouw. Hij trok vragend zijn wenkbrauwen naar haar op, maar ze reageerde niet op hem. Ze kwam snel overeind en ging naast het meisje zitten.

‘Nicky, dit is inderdaad Rein, mijn man, maar ik heb toch gezegd dat hij je niets doet. Hij is echt een heel aardige man.’

‘Zal wel,’ siste ze, maar ze wierp toch een schichtige blik in zijn richting.

‘Als hij niet te vertrouwen was, hadden ze je nooit toestemming gegeven om hier dit weekend te komen,’ zei Paula zacht. ‘Dat begrijp je toch wel?’

‘Dit weekend?’ herhaalde Rein, maar Paula negeerde hem.

Nicky schudde haar hoofd en verborg het nog verder tussen haar benen. Haar armen sloeg ze steviger om zich heen. Ze trilde zichtbaar.

‘Meisje toch, je hoeft echt niet bang te zijn.’ Paula stak haar hand uit en streelde een knie.

‘Blijf van me af!’ gilte Nicky en ze sloeg wild met haar armen om zich heen, waarbij ze Paula’s schouder behoorlijk raakte. ‘Kom niet aan me!’ riep ze uit. Met angstige ogen keek ze om zich heen, alsof ze een vluchtweg zocht. Maar naast haar zat Paula en midden in de kamer stond Rein. Ze liet zich weer zakken en trok opnieuw haar knieën op om zich zo klein mogelijk te maken.

Paula opende haar mond om iets tegen het meisje te zeggen, maar ze sloot hem weer. Ze ging staan en liep op Rein af. ‘Dag lieverd,’ zei ze en ze kustte hem. ‘Je bent laat.’

‘Werk, werk, altijd werk,’ gromde hij met zijn blik op Nicky gericht.

Paula volgde zijn blik en knikte. ‘Dat is Nicky, ze blijft dit weekend hier. Ze is vanaf nu ons weekendpleegkind en komt eens in de twee weken van vrijdagmiddag tot zondagavond bij ons. Het is de bedoeling dat ze zich hier een beetje kan ontspannen, omdat ze daar thuis niet toe komt. Heb je al gegeten?’

‘Eh, nee, maar wat bedoel je? Een weekendpleegkind? Wat houdt dat in en waarom wist ik dit niet?’

‘Tja, het kwam behoorlijk onverwachts, maar ik heb je vandaag drie keer gebeld. Je nam alleen niet op en je belde ook

niet terug.’ Zoals je nooit terugbelt, dacht ze erachteraan, want je vindt mijn telefoontjes eigenlijk niet zo belangrijk.

‘Je had wat in kunnen spreken.’

‘Nee,’ vond Paula. ‘Deze situatie is te lastig om in te spreken. Ik zal je bord met eten even opwarmen in de magnetron.’ Ze maakte aanstalten om de huiskamer te verlaten. Nicky’s hoofd vloog omhoog en het meisje zag inderdaad dat Paula in de richting van de kamerdeur liep.

Ze schoot overeind en riep gillend achter Paula aan. ‘Je laat me niet alleen met hem! Je laat me niet alleen.’

‘Maar Nicky toch, hij doet je niets.’

‘Mannen zijn niet te vertrouwen. Geen enkele!’

‘Dan moet je het zelf maar even doen, Rein,’ zei Paula met een glimlach tegen haar man.

‘Wat? Ik? Hoe moet dat?’ riep hij verward uit.

‘Nou, gewoon. Magnetron op drie minuten, even wachten en klaar. Je bord staat er al in.’

‘Wacht eens even,’ bromde hij. ‘Ik kom gewoon vrolijk thuis, word ik aangevallen door een jonge meid en dan moet ik ook nog mijn eigen eten opwarmen? Nee, ik eis een verklaring en daarna mijn eten.’

‘Nicky valt jou niet aan. Ze is bang dat jij haar aan zal vallen. Dat zie je toch wel?’ verdedigde Paula het jonge meisje. ‘Ze kent je niet en is bang voor vreemde mannen.’

‘Maar niet in mijn huis,’ vond hij.

‘Ons huis, Rein. Ik heb haar uitgenodigd, maar ze moet jou nog leren kennen. Ik zal je straks alles uitleggen, maar vanavond moet je even je eigen eten klaarmaken. Dat wil zeggen: alleen maar opwarmen.’

‘Aangezien ik dat nog nooit gedaan heb, is zelfs dat al te veel. Weet je wat? Ik zoek wel een restaurant op. En als ik terugkom, is zij weg.’

‘Helemaal niet, Rein. Nicky gaat niet weg. Niet voor zondagavond.’ Paula keek naar het meisje, dat weer in het hoekje van de bank was gekropen. ‘Rein, loop even met mij mee

naar de keuken, dan kan ik je laten zien hoe je de magnetron aanzet. Nicky, blijf jij zolang hier, dan kan je niets overkomen. Goed?’ Het meisje knikte aarzelend. Paula pakte de afstandsbediening van de televisie en stak die haar toe. ‘Heb je ondertussen wat te bekijken,’ zei ze. ‘Kan ik Rein meteen uitleggen wat je komt doen.’

Paula draaide zich om en liep de huiskamer uit. Ze was eigenlijk te verbaasd dat hij niet eens wist hoe je een bord eten op moest warmen. Ze moest hem nog meer leren dan ze verwacht had, maar begreep tegelijkertijd dat het aan haarzelf lag. Ze had hem te veel verwend al die jaren van hun huwelijk. Hij had het op deze manier echt heel erg gemakkelijk in zijn huiselijke leventje. Blijkbaar hoefde hij maar te kikken en zij sprong voor hem op. Daar moest dus nu verandering in komen, dacht ze terwijl ze haar gezicht vertrok tot een grimas.

Ze hoorde hoe Rein haar volgde, maar aan zijn voetstappen was te horen dat hij dat met tegenzin deed.

Meteen in de keuken aangekomen pakte hij haar bij een schouder.

‘Au!’ riep Paula geschrokken uit.

‘Kalm maar, ik doe je niks.’

‘Nee, maar die klap van Nicky is blijkbaar harder aangekomen dan ik dacht.’ Met een pijnlijk gezicht wreef ze zacht over haar schouder. ‘Ik zal je de magnetron even uitleggen.’

‘Niks ervan. Je vertelt me wat dat kind hier moet.’

‘Oké. Ga even zitten.’ Ze wees naar de keukentafel en Rein nam plaats. Ze ging rustig op de stoel tegenover hem zitten en bekeek hem onderzoekend. Ze hield van zijn gezicht, van de kleine stoppeltjes die na een lange dag voorzichtig verschenen. Even voelde ze de behoefte om haar hand uit te steken en het zachte, rasperige geluid te horen als ze met haar vingers over zijn wangen streelde na zo’n lange dag, maar vandaag hield ze zich in. In één klap was alles veranderd. Voor haar in ieder geval. Rein wist nog van niets. Maar dat zou wel komen, dacht ze grimmig.

‘Nou?’ bromde hij ongeduldig.

‘We hebben het geregeld over kinderen,’ begon ze.

‘Kinderen? Ja, baby’s,’ riep hij uit.

‘Mag ik even?’ vroeg ze kalm, want dat had ze zich voorgenomen. Wat er ook zou gebeuren, ze zou kalm blijven. Doodkalm. IJzig kalm. Kil. Hij kreeg haar niet meer op de kast, ze zou haar hersens erbij houden en alles goed overdenken en uitdokteren, tot in de details. ‘We zijn nu negen jaar getrouwd en ik ben nog steeds niet zwanger. Als ik naar de dokter wil, ben je het daar niet mee eens. Jij roept altijd dat je je in elk geval niet wilt laten onderzoeken en je steunt mij niet als ik mijzelf wil laten testen. Zo raak ik dus ook niet zwanger.’

Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Paula, meisje, wat is er nou opeens?’ Hij streelde haar hand, maar ze trok die voorzichtig van hem weg. ‘Wat heeft dat kind in de kamer...?’

‘Over een halfjaar ben ik jarig,’ zei Paula. ‘Dan word ik vierendertig.’

Hij keek haar verrast aan. ‘Je denkt toch niet dat ik je verjaardag zal vergeten?’

‘Nee, vast niet, je bent meestal erg attent, maar wat je misschien wel vergeten bent, is dat ik gezegd heb dat het de uiterste datum is waarop ik zwanger wil zijn. Voor mijn vijfendertigste wil ik moeder zijn.’

‘Paula, moeten we het daar nu weer over hebben? Zoiets kun je niet willen. Ja, wensen, maar als het niet gebeurt, dan gebeurt het niet. We hebben het toch goed samen?’

‘Ik wil hier geen uren zitten. Nu Nicky in de kamer is, bedoel ik. Ik warm je eten op en we gaan weer terug. O nee, jij warmt zelf je eten op.’

‘Maar nu weet ik nog niet wat ze hier doet!’ riep hij uit.

‘Wen er maar vast aan. Als ik niet op normale wijze moeder kan worden, dan maar op abnormale. Daar is niks mis mee.’ Ze kwam overeind en wees haar man hoe hij de magnetron op drie minuten instelde en hoe hij hem aan kon zetten. ‘Zie maar waar je het opeet, ik ga nu snel terug naar Nicky.’

Het vijftienjarige meisje zat verveeld met de afstandsbediening te spelen.

‘Is er niets leuks op de televisie?’ vroeg Paula belangstellend terwijl ze naast Nicky op de bank ging zitten.

Nicky keek snel even achterom en zei zacht: ‘Vast wel, maar ik wist toch niet wie er binnenkwam.’ Ze glimlachte en Paula knipoogde naar haar.

‘Hij kan elk moment terugkomen, maar misschien eet hij wel in de keuken. Kom, laten we iets opzoeken op de televisie.’ Paula pakte de afstandsbediening van haar af en begon een programma te zoeken. Het duurde niet lang voordat Rein de kamer in kwam met zijn bord met eten. Hij ging aan de eettafel zitten en wierp een norse blik de kamer in.

‘Dit is misschien wel wat,’ zei Paula. ‘Ken je dit programma?’

‘Wij kijken ’s avonds nooit,’ zei Nicky. ‘Bij mij thuis maken ze altijd ruzie.’

‘Net als hier,’ reageerde Paula knikkend.

‘Daar lijkt het wel op,’ zei ze.

‘Wij maken zelden ruzie,’ zei Paula nu, ‘maar Rein is duidelijk geschrokken van jouw aanwezigheid. Misschien wel logisch, omdat hij niet wist dat je er zou zijn.’

‘Precies,’ bemoeide Rein zich ermee. ‘En nu wil ik dan ook eindelijk weten wat ze hier komt doen.’

Paula legde beschermend een hand op Nicky’s linker knie, nu liet het meisje het wel toe, en keerde zich naar haar man. ‘Rein, het wordt tijd dat we andere stappen nemen om vader en moeder te worden. Ik ben vanmiddag bij Bureau Jeugdzorg geweest en voor ik er erg in had, kreeg ik Nicky mee naar huis.’

‘Voor je er erg in had? En wat had je bij Bureau Jeugdzorg te zoeken?’ Hij vergat de vork met eten in zijn mond te stoppen.

‘Toen ik me vanmorgen realiseerde dat het nog maar een halfjaar duurt voor ik vierendertig ben, werd ik opeens gek. Ik

móést iets doen. Ik wil en zal moeder worden! Dat weet je toch?’

‘Ja, maar... Jeugdzorg?’

Paula haalde haar schouders op. ‘Gewoon, ter informatie. Ik had geen idee wat ik moest doen of waar ik heen zou gaan. Je wilt geen enkele medewerking verlenen. Ik bedoel: als blijkt dat ik onvruchtbaar ben, dan...’

‘Ja, ja, ja, dat weet ik allemaal wel,’ onderbrak hij. ‘Daar wil ik het niet over hebben waar anderen bij zijn.’

‘Nou goed, ik legde uit wat mijn probleem was en ze vroegen of ik misschien een weekendkind wilde hebben. Ze zochten juist een nieuw adres voor Nicky en ik zei meteen ja.’

Zijn mond viel open en zijn ogen waren wijd opengesperd. ‘Zoiets overleg je toch eerst?!’ riep hij vervolgens uit.

Paula herhaalde zijn vraag tergend langzaam.

‘Ja, alsof dat niet ingrijpend is,’ reageerde hij. ‘Elk weekend een kind. Zoiets overleg je eerst!’

Ze knikte aarzelend en herhaalde het nogmaals. Het klonk verward.

‘Dat lijkt me niet meer dan normaal, Paula. Wat is er in je gevaren dat je zoiets in je eentje beslist? Dat gaat ons beiden aan, en dat hoor je dus ook te overleggen.’

Nicky schudde duidelijk zichtbaar Paula’s hand van haar knie. ‘Ik begrijp het al. Ik ben niet gewenst. Ik ga wel weer.’

‘Helemaal niet,’ vond Paula. Ze greep het meisje beet. ‘Jij blijft hier tot zondagavond. Je bent van harte gewenst. In elk geval door mij. En ik heb het ook beloofd, toch? Ga zitten. Wil je nog iets drinken?’

‘Nou, een biertje lijkt me wel wat.’

‘Bier?’ riep Rein uit. ‘In mijn huis krijg jij geen bier. Hoe oud ben je?’

‘Ik dronk al bier toen ik acht was,’ zei Nicky spottend. ‘Dus een biertje graag, of anders ga ik toch weg.’

‘Dan ga je maar,’ vond hij.

‘Rein! Dat kun je niet maken. Ze is nu onze verantwoorde-

lijkheid. We kunnen haar niet zomaar op straat zetten! Waar moet ze naartoe?’

‘Naar haar eigen ouders?’

‘Juist niet,’ vond Paula. Ze kwam overeind. ‘Ik haal een flesje bier voor je.’

‘Lekker. Heb je er ook chips bij?’

‘Oeps, nee,’ zei Paula grijnzend. ‘Wij hebben nooit chips in huis. Dat krijg je als je geen kinderen gewend bent. Maar ik kan wel een stukje kaas en worst of een paar toastjes voor je maken. Is dat wat?’

‘Dat lust ik niet,’ zei Nicky.

‘Dat is vervelend, maar ik heb niks anders in huis.’

‘Maar ik wil chips!’ herhaalde het meisje.

‘Je hoort dat we geen chips hebben,’ riep Rein geërgerd door de kamer. ‘Kaas of worst?’

Alsof ze door hem midden in haar gezicht werd geslagen kroop ze weer in elkaar in het hoekje van de bank. ‘Kaas,’ fluisterde ze.

Paula wierp haar man een boze blik toe en hoopte dat ze hem met haar ogen kon dwingen wat rustiger tegen Nicky te doen, maar dat ging hem te ver. Hij schoof zijn bord aan de kant en stond op. ‘Luister eens even allebei, ik wist hier niets van. Ik wist totaal niet dat er dit weekend iemand zou komen logeren en al helemaal niet wat voor problemen ze mee zou brengen. Ik slaap vannacht wel bij mijn moeder. Ik ben al een poos niet meer bij haar geweest. Als ik morgenmiddag terugkom, ben jij weg, Nicky. Ik wens jou hier niet over de vloer, begrijp je?’

‘Rein, wat een onmenselijke reactie. En zoals ik al zei: ze blijft tot zondagavond. Dat is afgesproken!’

‘Dan blijf ik weg tot zondagavond, en als ze er dan nog is...’ Hij keek zo dreigend dat Nicky over haar hele lichaam begon te trillen. Het meisje keek hem zo angstig aan dat Paula medelijden met haar kreeg.

‘Rustig maar, Nicky, hij zal je echt niets doen!’

‘Dat zeg jij.’

‘Dat geloof ik ook.’

‘Mooi, tot zondagavond dan.’

Hij beende de kamer uit, maar Paula riep: ‘Moet je je tandenborstel niet meenemen?’

In de deuropening draaide hij zich om en keek haar woedend aan. ‘Pak die dan even voor me, ja?’

‘Nee, waarom? Jij wilt weg. Maar als je toch naar boven gaat, neem dan gelijk schone kleren en vooral schoon ondergoed mee. En je scheerapparaat.’

Hij keek haar verward aan.

‘Onder in jouw kast ligt wel een sporttas waar je alles in kunt doen,’ ging Paula onbarmhartig door, want ze wist dat ze het hem nu erg moeilijk maakte. Ook al iets wat hij zelf niet kon. Zijn tas inpakken. Niet eens voor één nachtje. ‘Deodorant, aftershave, alles wat je nodig hebt als je je morgenochtend aankleedt. T-shirt voor vannacht in bed.’

‘Paula, alsjeblieft!’ riep hij wanhopig uit.

‘Gewoon even goed nadenken,’ zei ze kalm. ‘Dan weet je zelf precies wat je nodig hebt.’

Hij draalde nog een paar tellen, toen knalde hij de huiskamerdeur dicht. Paula en Nicky keken elkaar aan en moesten grote moeite doen hun lachen in te houden.

Paula haalde haar mobiel tevoorschijn en tikte een berichtje voor haar hartsvriendin Britt: *Topmeid, die Nicky*. Ze liet het Nicky zien, die ervan begon te glunderen. Daarna verstuurde Paula het.

Na een kwartier hoorden ze gestommel in de gang. Paula stond op en ging kijken. ‘Is het gelukt?’

Rein gaf geen antwoord.

‘Heb je ook tandpasta meegenomen?’ vroeg ze hem. ‘Je weet toch dat je moeder geen tandpasta meer koopt sinds ze een kunstgebit heeft?’

Hij bleef zwijgen.

‘Je kunt die tube wel meenemen die op de wastafel staat. Ik

heb nog een voorraadje in de kast.'

Hij bonkte de trap op en kwam al snel weer terug. 'Zes uur, zondagavond,' zei hij. 'En dan is ze weg!'

'Zo niet?' vroeg Paula poeslief.

'Dan gáát ze weg!'

Het volgende wat Paula hoorde was de voordeur die in het slot viel.

Klokslag zes uur die zondagavond hoorde Paula hoe de deur van de aangebouwde garage openging. Ze ging rechtop zitten en tuurde naar buiten. Inderdaad, Rein kwam thuis.

Ze zuchtte zachtjes, want sinds ze zichzelf door Britts ogen had gezien, zag ze pas hoe ze onder de plak zat bij hem. Ze deed telkens precies wat hij wilde. Hoe was dat toch gekomen? Vroeger, voor ze getrouwd was en ook nog wel in het begin van hun huwelijk, was ze een behoorlijk zelfstandige vrouw geweest, maar op de een of andere manier was ze steeds meer zijn sloofje of slaafje geworden. In elk geval deed ze het hele huishouden alleen en altijd precies zoals hij het wilde. Ook de inrichting van het huis was steeds meer die van hem geworden. De bank bijvoorbeeld, waar ze op zat, zou nooit haar keus geweest zijn. Nogmaals zuchtte ze. Dat ze het niet gemerkt had. Dat ze niet doorhad dat het gebeurd was. Het moest heel geleidelijk zijn gegaan. Maar nu was dat definitief voorbij! Hij zou het misschien niet meteen merken, maar Paula wist dat ze veranderd was. Eergisteren was alles in haar leven anders geworden. In één enkele, genadeloze klap.

'Dit hoef je niet te pikken,' zei Britt. 'Sterker nog, je mág het niet eens pikken. Dit is volkomen onacceptabel! Waar heeft hij ooit het lef vandaan gehaald om dát te doen?' Britt was zo mogelijk nog feller in haar reactie geweest dan Paula, toen ze het hoorde.

'Je hebt gelijk, Britt. Dit is te erg voor woorden en dat zal ik hem zeker laten voelen.'

Het eerste wat ze zag toen de huiskamerdeur openging, was een enorm boeket bloemen. Zou hij zich toch schuldig voelen? schoot het door haar heen. Daarna verscheen het grijnzende gezicht van Rein in beeld.

‘Hallo liefje,’ zei hij opgewekt, maar hij keek snel om zich heen. ‘Is ze weg?’

Paula knikte.

‘Dus de kust is veilig?’ Hij lachte hartelijk, maar toch zag ze dat het niet echt van harte kwam. Was hij misschien werkelijk bang voor haar geweest? Voor Nicky of... misschien zelfs wel voor zijn eigen vrouw?

Paula gaf er de voorkeur aan niet te antwoorden. Ze vond dat hij eerst maar het een en ander moest zeggen.

‘Alsjeblieft,’ zei hij joviaal en hij legde de bloemen op de salontafel. Hij boog zich naar haar toe en kuste haar op de lippen. ‘Ik had misschien niet zo vijandig moeten reageren vrijdagavond,’ zei hij en hij ging naast haar zitten op de bank. Hij pakte haar hand en streefde de rug ervan. ‘Ik voelde me nogal overrompeld en wist me geen raad met de situatie.’

Ze knikte opnieuw, maar zweeg.

Zijn blik viel op een geel briefje dat ook op de salontafel lag. Hij schoof het naar zich toe en las verbaasd de woorden. *Zoiets overleg je toch eerst?!* Hij knikte. ‘Dat is precies waar ik over viel,’ stemde hij in. ‘Ik wist nergens van en opeens zit hier een puber die als de dood voor me is. Dat kan toch niet, Paula?’

Ze keerde haar gezicht naar hem toe en zocht oogcontact. ‘Ik heb je toch gezegd dat ik moeder wilde worden.’

‘Dat weet ik wel, liefje, maar als het nu spontaan niet lukt...’

‘Er zijn nog zo veel andere manieren, Rein.’ Haar ogen werden vochtig.

‘Dat weet ik ook wel, meisje, maar je weet hoe ik daarover denk. Lukt het niet vanzelf, dan helemaal niet.’

‘Maar is het dan niet belangrijk hoe ik erover denk?’ wierp

ze tegen. ‘Moeder worden wil ik mijn hele leven al.’

‘Oké, oké, maar toch niet van een kind dat midden in de puberteit zit?’

‘Als het niet anders kan,’ verzuchtte ze. ‘Natuurlijk had ik ook liever een baby, maar Nicky werd me zomaar in de schoot geworpen. Ik vond het een prachtig mooie meid om te zien en ik dacht dat ik haar misschien kon helpen.’

‘Volgens mij heeft zij hulp nodig van deskundigen, Paula.’

Ze trok haar hand terug en legde die in haar schoot, bij haar andere hand. Ze zag er verdrietig en moedeloos uit.

‘Zullen we vanavond uit eten gaan?’ stelde hij voor. ‘We zijn nog steeds niet in dat nieuwe restaurant geweest.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Daar krijg ik geen kind mee, Rein.’

‘Nee, maar daarom kan het ons nog wel goeddoen, toch?’

‘Dit is wat ik wil!’

Hij vouwde zijn handen om haar gezicht en keek haar door-dringend aan. ‘Waarom is het toch opeens zo belangrijk voor je?’

‘Hoezo “opeens”? Moet ik in herhaling vallen?’ riep ze uit en ze trok haar hoofd naar achteren, zodat zijn handen naar beneden vielen. ‘Binnen een halfjaar móét ik zwanger zijn!’

‘Maar Paula, we hebben het toch goed zo? We kunnen alles doen wat we willen. We hebben alles wat ons hartje begeert!’

‘Helemaal niet! Ik wil een kind en dat hebben we niet.’

‘Ik bedoel: we hebben een prachtig huis, we hebben ieder een auto, we kunnen drie keer per jaar op vakantie. We hebben alles en we hebben het heerlijk samen. Kun je daar dan niet van genieten?’

‘Dat kon ik wel, maar nu niet meer. Het is niet meer genoeg.’

‘Je verveelt je,’ constateerde Rein.

‘Hm, dat zei Britt ook al,’ gaf Paula toe. ‘Ze was het er toch al nooit mee eens dat ik stopte met werken toen wij trouwden.’

‘Tja, Britt is nu eenmaal een type dat altijd alles beter weet, maar in dit geval heeft ze misschien wel gelijk. Het leek een goed idee, omdat we zo snel mogelijk een kind wilden hebben, maar dat gebeurde niet, en nu verveel je je dus. Ga op een sport of ga bij een club. Ga bridgen of... Tja, ik weet zo snel niets te bedenken,’ zei hij schapachtig.

Ze keek hem peinzend aan. Ja, ze was gestopt met werken, in de hoop snel in verwachting te zijn, omdat ze ook gestopt was met de pil in de week dat ze trouwden. Dan kon ze fulltime-moeder worden, want dat leek haar het mooiste en dat had ze zeker eerst met Rein overlegd en die had haar alleen maar aangemoedigd. Ze werd echter niet zwanger en uiteindelijk vereenzaamde ze behoorlijk, wat ze niet zo doorgehad had, maar waar ze nu opeens tegenaan liep. ‘Ik ga een cursus volgen.’

‘O ja?’ Hij keek haar verrast aan. ‘Wat voor cursus?’

‘Binnenhuisarchitectuur.’

Zijn ogen werden groot, vervolgens schoot hij in de lach. ‘Hoe kom je op dat idee?’

‘Omdat ik heel goed een woning kan inrichten. Beter dan jij,’ zei ze kribbig.

‘O?’ Hij keek rond en haalde zijn schouders op.

‘Als het je hier niet bevalt, ligt dat niet aan mij,’ zei ze en ze kwam overeind. ‘Zal ik de bloemen in het water zetten of doe jij dat vandaag?’

‘Nee, zeg, ik zou niet weten hoe.’

‘Jij weet niets op huishoudelijk gebied. Het wordt tijd dat je wat leert. Ik zal je het mesje wel wijzen en een geschikte vaas. Loop je mee?’

Verdwaasd liep hij achter haar aan naar de keuken. Op het aanrecht lag ook een briefje. Hij pakte het op en schudde zijn hoofd bij het lezen van de aanwijzingen hoe je eten opwarmde in de magnetron.

‘Jawel,’ zei Paula en ze opende de koelkast. ‘Keus genoeg.’ Ze wees hem de diverse magnetronmaaltijden aan die ze

's morgens in de supermarkt gekocht had. 'Jij maakt vanavond je eigen maaltijd warm. Ik ga zo naar mijn ouders en kom morgen pas terug.'

WRAAK

Dertigers Paula en Rein zijn negen jaar getrouwd. Beiden willen ze al vanaf het begin van hun huwelijk heel graag kinderen, maar Paula is nog steeds niet zwanger, en nu nadert haar vierendertigste verjaardag met rasse schreden. Ze wil graag laten onderzoeken waarom het niet lukt om zwanger te worden, maar Rein voelt daar niets voor.

Een schokkende ontdekking maakt echter dat Paula's verlangen naar het moederschap haast overspoeld wordt door wraakgevoelens. Een bijna nietsontziende woede komt in haar op en drijft haar om haar wraak tot in de puntjes uit te voeren. Maar is wraak echt zo zoet als gezegd wordt?

Wraak is de nieuwste, maar tevens laatste roman van Hetty Luiten. De auteur overleed op 7 maart 2013. Ze laat een prachtig oeuvre na aan geschreven en vertaalde romans.

In dit boek is naast een persoonlijk woord van haar zoons, ook een overzicht opgenomen van alle boeken van Hetty Luiten.

NUR 340

ISBN 978-940190130-7

9 789401 901307

Zomer & Keuning

www.kok.nl